

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam
Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In
Qvibvs Singvlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo
Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt XIX. Quæ sint potissimum observanda ab Incipientibus, ne illis
aberrare contingat in via hac supernaturali, tam tempore consolationis
quàm desolationis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38621

Primo igitur pugnat *fides*, & dicit: Toxicata est ista voluptas, atque mortifera, ne biberis eam. Deinde *timor* obicit tremendum DEI iudicium, & gladium extremæ sententiæ, omniaque infernalium supplicia. Tercio pugnat *spes*, & dicit: Quid enim mihi est in cælo gaudiorum? supple, & tu caro nequissima quid mihi offers super terram? non dimittis gaudia illa perpetua ac purissima, pro hac quam offers mihi spurcissima & falsissima & brevissima voluptate. Deinde pugnat *charitas*, & dicit: Charum habeo Deum meum, tam vili pretio nec me, nec ipsum vendam, gratiam ejus diligo, non ipsum pro te, o nequissima voluptas, offerendam. Deinde *castitas* ait: Ne labores in vanum, eo usque mihi placet puritas & candor meus, ut omnia inquinamenta tua, tamquam mortem detester. Deinde *castitas spiritualis*: An nescis quia cum Rege regum cõtraxi matrimonium in Baptismo? nullo modo illud pollutam vel infringam. Deinde pugnat *fortitudo*, & dicit: Nec vires habes, nec arma contra me, ferum & ignem paratus sum pari, & tu me pulvinibus tenas obruere? Deinde *magnanimitas*, & dicit: Tu quæ es, aut quanta es, ut me audeas provocare? Post hæc *justitia* pugnat, & dicit: Ad factum & prodicionem me invitās, non te audio: fidei meæ commissa est mulier ista, custodit ejus esse debeo, non proditor. Deinde *santitas* ait: Ista mulier templum DEI est in Baptismo consecratum, & imago DEI viva & sancta: absit ut illud violam vel pollutam. Postmodum *sapientia*, An nescis, inquit, quia ego paritas palati cordis sum & gustus spiritualis munditiei? & tu apponis fæculentiam luxuriæ comedendam? An nescis indignationem stomachi spiritualis in quo sum, qui nec modicum se iniquitari sustinere potest, quin illud per confessionem statim evomat? Ego sum illa, in quam nihil inquinatum incurrit, sicut legitur *Sapientia* 6.

CAPVT XIX.

Quæ sint potissimum observanda ab Incipientibus, ne illis aberrare contingat in via hac supernaturali, tam tempore consolationis quam desolationis.

Quare incipientibus, maxime si sunt in via spirituali, quibus instructio-
ne aliqua opus sit, maxime sunt Incipientes, & viam purgativam supernaturalem ingressi; tum quia in exercitiis habent sensus, & a vitiis & passionibus nondum purgatos; tum etiam, quia nunc sensibili delectatione exuberantes, nunc desolatione, derelictione, alii que temptationibus summo opere oppressi, jam ad cælos usque gloriosi ascendunt, nunc ad abyssos usque miseri & desolati descendunt: nunc igne calidiores ferventioresque videntur, nunc gelu ipso frigidiores inveniuntur. Quia spiritualium humorum inæqualitate maximo in periculo versantur. Unde fit ut præ aliis hi, magistri spiritualis discretionis, nisi aberrare velint, regi debeant. Quare non erit abs re, eis salutaribus aliquas tradere instructiones. Sed quia in Incipientibus duplex est status maxime inter se diversus, debet attendi primus, cum influxus divinæ gratiæ illis præsens est, celestiq; rore irrigantur; secundus, quando devotionis gratia à DEO omnino eis subtrahitur, ac inopes & desolati variis demonum temptationibus impugnantur. Igitur juxta Thom. à Jesu Oper. Tom. II.

ra hunc duplicem statum, quid in unoquoque ab Incipientibus præstandum sit, edocere conabimur. Incipiemus autem à tempore visitationis divinæ.

CAPVT XX.

Qualiter se gerere debeant Incipientes tempore assuetis gratiæ & consolationis.

Sicut temporanea ac terrena felicitas mundanos homines excæcat, & in superbiam aliaque vitia solet adducere, sic & spiritualis prosperitas, etiam si ex se bona & à DEO sit, spirituales viros multis solet exponere periculis. Prosperitas scilicet, inquit Sapiens Prov. 1. occidet eos. Quare hoc tempore singulari opus est discretionis, quam impossibile fore est invenire in spirituali tyronis. Animadverteat igitur diligenter, si perire non desiderat, ea quæ sequuntur.

Primum scire debet, ad conservandam gratiam nullam rem aequè juvari posse, quam DEI timore, ut sanctus Bernardus *Serm. 50. in Cantic.* prudenter scripsit: In veritate didici, nihil aequè efficax esse ad gratiam promerendam, retinendam, recuperandam; quam si omni tempore coram DEO inveniaris non alium sapere, sed timere. Beatus homo, qui semper est paratus. Time ergo cum arripseris gratiam, time cum abieris, time cum demum revertetur hoc est semper paratum esse. Succedant vicissim tibi in animam tres isti timores; secundum quod gratia vel adesse dignatur, vel offensa recedere, seu iterum placata redire sentitur. Cum adesse, time ne non dignè opereris ex ea. Videat, inquit Apostolus, ne in vacuum gratiam DEI recipiatis. Quid si recesserit? an multo magis tunc timendum? Plane multo magis, quia ubi deficit tibi gratia, deficit tu. Time ergo subtrahat gratia tamquam mox casurus, time & contremisce, DEO tibi, ut sentis, traho: time, quia reliquit te custodia tua. Quapropter quando à DEO benignè visitaris, quando tranquilla & serena sunt omnia, quando sensibili amore & dulcedine videris plenus, nullo pacto tibi placeas, nulla ratione inopæ lætari, aut periculose securitati te tradas, sed potius in timore sancto contine te ipsum, ac meræ divinæ gratiæ ac pietati, non tuæ diligentiae, neque tuis meritis ac laboribus tribuas, paratus jugiter recipere tribulationem inopiamque spirituales, ubi Dominus eam ad te redire voluerit.

Secundò, Caveat, ne in gratia aut amore sensibili, aut aliis donis ipsius DEI, proprium commodum, utilitatem, aut dulcedinem quærat: caveat iterum, ne abutatur eis ad suam oblectationem, quin potius omnibus donis renuntians, hoc tantum desideret, ut in se fiat DEI rectissima voluntas. Quare instar apis argumetose, circumvolare rationis & considerationis alis super omnia dona Dilecti, atque discretionis aculeo sic singulas suavitates divinæ consolationis delibare atque gustare debet; in nullo dono moras contrahat quiescendo, sed potius ex quolibet materia affumat spiritualis mellis, hoc est, spiritualis laudis & gratiarum actionis. Curabitque deinde omnem proprietatem suæ voluntatis tam plenè in divinū beneplacitum resignare, ut nullam aliam in se voluntatem sentiat quam divinam.

Quare quamdiu istam abnegationem & resignationem propriæ voluntatis non senserit, habeat pro comperto, se viam spirituales non inchoasse.

vid. Tom.
7. librum
7. sect. 2.
cap. 11. &
12. Bibliothec.
Theolog.
noli.
Dominici
ci à SS.
Ternica-
te.